

VIAȚA ȘI AVENTURILE LUI MOŞ CRĂCIUN

RĂPIREA LUI MOŞ CRĂCIUN

Traducere din limba engleză de Geanina Tivdă

VIAȚA ȘI AVENTURILE LUI MOŞ CRĂCIUN	3
CARTEA 1. TINEREȚEA	5
Burzee.....	7
Copilul pădurii.....	8
Adopția.....	15
Claus.....	17
Stăpânul Pădurilor.....	20
Claus descoperă oamenii.....	22
Claus părăsește pădurea	26
CARTEA 2. MATURITATEA	29
Valea Râsetelor.....	31
Cum a făcut Claus prima jucărie.....	37
Cum au colorat rylli jucăriile.....	42
Cum s-a speriat micuța Mayrie.....	48
Cum a ajuns Bessie cea voioasă în Valea Râsetelor.....	52
Răutatea awgwașilor	57
Marea bătălie dintre Bine și Rău	63

Prima călătorie cu renii	70
„Moș Crăciun!“	77
Ajunul Crăciunului	79
Cum au fost agătați lângă sobe primii ciorăpei	86
Primul pom de Crăciun.....	92
CARTEA 3. BĂTRÂNĂTEA	95
Mantia Nemuririi.....	97
Când lumea a îmbătrânit și ea.....	104
Ajutoarele lui Moș Crăciun	108
RĂPIREA LUI MOȘ CRĂCIUN	113

BURZEE

Ai auzit vreodata de pădurea Burzee cea mare? Doica îmi cânta despre ea pe când eram copil. Îmi cânta despre trunchiurile groase ale copacilor, care se înălțau lipite unele de altele, cu rădăcinile împletindu-se pe sub pământ și cu ramurile ce se uneau deasupra; îmi cânta despre învelișul lor din scoarță grunjoasă și ciudatele lor crengi noduroase; despre frunzișul bogat ce acoperea întreaga pădure, cu excepția unor fante prin care razele soarelui își croiau drum ca să atingă pământul, formând mici pete și aruncând umbre ciudate peste mușchii, lichenii și mormanele de frunze uscate.

Pădurea Burzee este puternică, măreață și uluitoare pentru toți cei ce se furisează la umbra ei. Când vîi de pe pajiștile însorite și pătrunzi în hătișurile ei, la început și se pare întunecoasă, apoi plăcută și, în cele din urmă, plină de nesfărșite desfătări.

Vreme de sute de ani, pădurea a înflorit în toată splendoarea ei, cu linistea netulburată decât de gălăgia veverițelor neobosite, de urletele animalelor sălbaticice și de trilurile păsărilor.

Cu toate acestea, pădurea Burzee își are locatarii ei. Sau tocmai pentru toate acestea. La început, natura a populat-o cu zâne, nnooki, ryli și nimfe. Atâta vreme cât va exista pădurea, ea va fi căminul, adăpostul și locul de joacă al acestor drăgălașe finți nemuritoare, ce huzuresc nestingherite în adâncurile ei.

Civilizația nu a ajuns încă în pădurea Bruzee. Și mă întreb dacă o va face vreodata.

și să-i rânească, aşa încât aceștia se îndoiau și mureau în urma izbiturii cumplite. În anotimpurile secetoase, căra apă din pâraie și bălți și uda rădăcinile însetășilor ei protejați.

Asta se întâmpla la început. Buruienile au învățat apoi să se ferească de pădurile în care locuiau nimfele; nici nemernicii gadgoli nu mai îndrăzneau să se apropiе; copaci crescuseră și deveniseră robuști, și puteau să îndure mai bine seceta decât atunci când erau tinere mlădițe. Așadar, îndatoririle lui Necile se împuținaseră, iar timpul parcă lâncezea și el, pe măsură ce anii se scurgeau mai lent și mai plăcăsitor decât ar fi fost pe placul spiritului jucăuș al nimfei.

Adevărul este că locuitorii pădurii nu duceau lipsă de distracție. De fiecare dată când era lună plină, dansau în Cercul Regal al Reginei. Mai era și Sărbătoarea Alunelor, Jubileul Culorilor Toamnei, Ceremonia Solemnă a Căderii Frunzelor și Petrecerea de Ziua Bobocilor. Numai că aceste momente de sărbătoare erau prea îndepărtate în timp unele de altele, iar între ele rămâneau lungi perioade plăcăsitoare.

Faptul că o nimfă a pădurii ar putea fi nemulțumită era ceva de neimaginat pentru surorile lui Necile. Și ei îi trecuse prin minte aşa ceva doar după mulți ani de apatie. Dar, de îndată ce-i intră în cap faptul că viața era plăcăsitoare, nu mai avu răbdare cu această stare a lucrurilor și începu să Tânjească după ceva cu adevărat interesant, să-și petreacă zilele în moduri la care nimfele pădurii nici nu visaseră până atunci. Legea Pădurii îi interzicea însă să plece în căutarea aventurii.

În timp ce frumoasa Necile era cuprinsă de această stare apăsătoare, întâmplarea facu să vină în vizită în pădurea Burzee marele Ak. Acesta le îngădui nimfelor să se așeze la picioarele lui, aşa cum doreau mereu, ca să-i soarbă de pe buze cuvintele pline de înțelepciune. Ak este Stăpânul Pădurilor din întreaga lume; el vede totul și știe mai multe decât fiind oamenii.

În acea seară, o ținea pe regină de mâna, căci le iubea pe nimfe aşa cum un tată își iubește odraslele. Necile ședea la picioarele sale cu multe dintre surorile ei și-l asculta cu mare atenție, în timp ce le vorbea.

– Frumoasele mele, ducem o viață atât de fericită în poienile pădurilor noastre, spuse Ak mângâindu-și gânditor barba cărunță, încât nu știm nimic despre suferința și nefericirea ce-i lovesc pe cei mai mulți dintre bieții muritori care trăiesc pe fața pământului. E drept

că ei nu fac parte din rasa noastră, dar nici nu cred să existe făpturi mai fericite și mai binecuvântate decât noi. De câte ori trec pe lângă locuința căreia unui biet muritor, sunt tentat să mă opresc ca să-i alung sărmanului suferința. Dar suferința, într-o anumită măsură, este soarta firească a muritorilor, iar noi nu avem dreptul să intervenim în desfășurarea legilor naturii.

— Și totuși, spuse frumoasa regină, plecându-și capul auriu spre Stăpânul Pădurilor, cred că nu mă însel când spun că Ak i-a ajutat deseori pe acești muritori neajutorați.

Ak zâmbi.

— Uneori, răspunse el, când sunt foarte tineri („copii“, cum îi numesc muritorii), m-am oprit să-i salvez de la nenorocire. Nu mă amestec în viețile bărbaților și ale femeilor, căci aceștia trebuie să-și ducă singuri povara pe care Natura a așezat-o pe umerii lor. Însă pruncii neajutorați, copiii nevinovați ai oamenilor, ei au dreptul de a fi fericiți până când vor crește și vor fi în stare să facă față încercărilor vieții de pământeni. În felul acesta, simt că sunt îndreptățit să-i ajut. Nu demult, cam acum un an, am găsit patru copilași într-o colibă de lemn, strânsi unii în alții, dândăind de frig și sortiți morții. Părintii lor plecaseră după mâncare într-un sat din vecinătate și lăsaseră focul aprins, ca să-i încalzească pe micuți în lipsa lor. Numai că s-a pornit o furtună și s-au aşternut troiene de zăpadă, aşa că drumul de întoarcere a fost mai lung. Între timp, focul s-a stins, iar frigul a început să pătrundă în oasele copiilor care așteptau.

— Sărmăni de ei! murmură regina în şoaptă. Și ce-ai făcut?

— L-am chemat pe Neklo și i-am cerut să aducă lemn din pădure și să sufle peste ele, până când focul s-a aprins iar și a încălzit cămăruța unde se aflau copiii. Apoi ei s-au oprit din tremură și au adormit până când s-au întors părinții lor.

— Mă bucur că ai procedat astfel, spuse regina cea bună, învăluindu-l pe Stăpânul Pădurilor cu o privire luminoasă.

Necile, care ascultase numai ochi și urechi fiecare cuvânt, suspină ca un ecou:

— Da, și eu mă bucur!

— Și chiar în această noapte, continuă Ak, când am ajuns la marginea pădurii Burzee, am auzit un scâncet slab care mi se părea că vine de la un pui de om. M-am uitat în jur și am găsit, nu departe de pădure, un bebeluș neajutorat, care zacea gol pe iarbă și urla

ADOPTIA

S

tăpânul Pădurilor se ridică brusc, cu sprâncenele împreunate.

– E o prezență ciudată în pădure, spuse el.

Apoi regina și nimfele ei se întoarseră și o văzură pe Necile stând în fața lor, cu copilul adormit pe care-l strângea la piept și cu o privire sfidătoare în ochii de un albastru adânc.

Rămaseră nemîșcați preț de o clipă – nimfele pline de uimire și curiozitate –, dar privirea Stăpânului Pădurilor se lumină treptat, pe măsură ce o fixa pe frumoasa nemuritoare care încălcase în mod voit Legea. Atunci, marele Ak, spre surprinderea tuturor, își aşeză încet mâna pe pletele unduitoare ale lui Necile și o sărută pe frunte.

– După știința mea, e prima dată când o nimfă mă sfidează și-mi nesocotește legile, spuse el cu blândețe. Cu toate acestea, nu găsesc nici un cuvânt de dojană în inima mea. Care ți-e dorința, Necile?

– Dă-mi voie să păstrez copilul! răspunse ea, începând să tremure și căzând în genunchi.

– Aici, în pădurea Burzee, unde nu a pătruns pân-acum nici picior de om?

– Aici, în pădurea Burzee, răspunse nimfa, curajoasă. Aici este casa mea, și eu mă plăcătesc din lipsă de ocupație. Dă-mi voie să îngrijesc bebelușul! Vezi ce plăpând și neajutorat este. Cu siguranță nu poate face nici un rău pădurii Burzee sau Stăpânului Pădurilor lumii!

– Dar cu Legea, copila mea, cu Legea cum rămâne? strigă Ak, cu asprime.

– Legea este făcută de Stăpânul Pădurilor, răspunse Necile. Dacă el mi-ar porunci să am grija de copilul pe care el însuși l-a salvat de la moarte, cine oare din lumea întreagă mi-ar putea sta în cale?

Regina Zurline, care ascultase cu mare atenție întreaga conversație, bătu bucuroasă din palmele delicate, la auzul răspunsului dat de nimfă.

— Ah, Ak, am impresia că nu prea mai ai scăpare! exclamă ea, râzând. Acum, te rog mult, dă ascultare rugăminții lui Necile.

Stăpânul Pădurilor își mângâie ușor barba căruntă, după cum îi era obiceiul, de câte ori era gânditor. Apoi spuse:

— Îi voi da voie să păstreze copilul și-i voi acorda întreaga mea protecție. Dar vă avertizez pe toți că aceasta este prima dată când am îndulcit Legea și, prin urmare, va fi și ultima. Niciodată de-acum încolo, până la sfârșitul lumii, un muritor nu va mai fi adoptat de un nemuritor. Altfel, am renunța la existența noastră fericită și am înlocui-o cu una plină de greutăți și griji. Noapte bună, dragele mele nimfe!

Apoi Ak plecă din mijlocul lor, iar Necile se grăbi spre adăpostul său de verdeață, ca să se bucure de noua ei comoară.

Libris

Respect pentru oameni și cărți

RO

